

Publicerad 2017-09-20 21:25 av inka

flygande prosapoesi

De måste få löpa linan ut

I min vänstra knäled studsar min tioåring och i den högra min 50-åring. Rakt igenom ryggraden dansar vi alla tillsammans från sjuårsdagens gladaste stund utan paus och fortfarande, sen blåser vi varandra i nackhåren och fnittrar.

Serpentinerna lossnar från sina rullar och blandar sig i mitt hår och hull.

Jag har inga händer att fånga upp dem med. De måste få löpa linan ut.

En grön, den är syrlig. En röd, den är söt. En gul, den ger sej på mej, i närkamp. Aldrig aldrig har jag haft en sådan närkamp.

Men aldrig heller har min hud prasslat så. Innanför ögonlocken finns de alla på samma gång.

De röda, de gröna, gula och blå. Det är ... ja,

det ÄR

Efteråt märkte jag att mina axlar var klädda i sammet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren inka med Poeter.se id #17331 innehar upphovsrätten